

τότε, ἵνα ἀπαλλαγῶ τοῦ περιορισμοῦ τούτου, θ' ἀπέδιδον μεγάλῃν ἀξίαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ πρώτου.

Ὁ Ἀπολοθεὶς Παράδεισος διὰ τὸ ὅτι ὀλίγας παρέχει εἰκόνας, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀλιγώτερον ἀποτελῶν τὴν πρώτην μετὰ τὸν Ὅμηρον ἐποποιίαν, ὃν τρόπον ἡ ἱστορία τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἐπίσης ποίημα διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐδὲ τὴν κεφαλὴν καρφίδος δύναται τις νὰ εἰσαγάγῃ ἐν αὐτῇ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ χωρίον, ὅπερ νὰ μὴ ἐπινοχῶνδε πληθὺς ὅλων τῶν μεγίστων καλλιτεχνῶν. Οἱ εὐαγγελισταὶ ἀφηγοῦνται τὰ γεγονότα μεθ' ἀπάσης τῆς δυνατῆς ξηρᾶς ἀπλότητος, ὃ δὲ καλλιτέχνης μεταχειρίζεται τὰ πολλαπλὰ ταύτης μέρη χωρὶς ταῦτα ἐν τῷ μέρει νὰ δεικνύουσιν ὅτι ἔχουσι καὶ τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα γραφικῆς μεγαλοφυΐας. Ὑπάρχουσι γεγονότα ἐπιδεκτικὰ γραφικότητος ὡς καὶ μὴ ἐπιδεκτικὰ τοιαύτης, ὃ δὲ ἱστοριογράφος δύναται ν' ἀφηγηθῇ τὰ ἐπιδεκτικὰ ζωγραφίας μετὰ τοσαύτης ἐλλείψεως γραφικότητος, ὅσον ἀφ' ἑτέρου ὁ ποιητὴς εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ καὶ τὰ ἐπ' ἐλάχιστον ἐπιδεκτικὰ ζωγραφίας μετὰ γραφικότητος. Ἄν τις ἄλλως ἐκλάβῃ τὸ πρῶγμα, ἀποσπλανᾶται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ διφθορουμένου τῆς λέξεως. Ποιητικὴ εἰκὼν οὐδόλως εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐκεῖνη, ἥτις δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ὑλικὴν εἰκόνα. Ἄλλ' ἕκαστος χαρακτὴρ, πᾶσα συνένωσις διαφόρων χαρακτῆρων, δι' ἧς ὁ ποιητὴς τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ οὕτως αἰσθητὸν ἡμῖν ποιεῖ, ὥστε σαφέστερον νὰ γνωρίσωμεν τὸ ἀντικείμενον ἢ τὰς λέξεις αὐτοῦ, καλεῖται γραφικὴ, καλεῖται εἰκὼν, ὡς φέρουσα ἡμᾶς ἐγγύτερον εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς ἀπότης, τοῦ ὁποῖου ἰδιαζόντως ἐπιδεκτικὴ εἶναι ἡ ὑλικὴ εἰκὼν, ὅστις δὲ βαθμὸς δύναται ἀμέσως καὶ εὐκολώτατα ἐκ τῆς ὑλικῆς εἰκόνης νὰ ἐξαχθῇ.¹

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

VIII.

Τὸ δευτέρον ἤδη ἡ λέξις αὕτη ἀντήχησεν, ὃ δὲ γέρον, ὁλοσχερῶς ἤδη προσελκυσθεὶς, ἀπεκρίνατο :

— Ὅ, τι ἀπορροῖς ὑμεῖς ἀναμφιβόλως ὑπάρχει ἀνάγκη διηνεκρὺς ἐπαγρυπνήσεως.

1. Ἐκεῖνο, ὅπερ ποιητικὰς εἰκόνας καλεῖται, οἱ ἀρχαῖοι φαντασίας ἐκάλουν, ὡς ὑπομνησθεὶς τοῦτο ὁ Λογκίνος. Ἐκεῖνο δὲ, ὅπερ ὀνομάζομεν ἀπάτην, ἢ τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰκόνων, ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς ἐνάργεια. Ἐντεῦθεν εἶπε τις ὡς ὁ Πλούταρχος λέγει : (Ἐρωτ. Τ. Β. Ἐκδ. Ἐρρ. Στεφ. σ. 1351) «αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐρηγορότων ἐνὺπνιά εἰσιν». Μεγάλως θὰ ἠδύνατο ἵνα τὰ νεώτερα τῆς ποιήσεως βιβλία παιδῶνται χρῆσιν τῆς ὀνομασίας ταύτης, ἀπέχοντα καθ' ὅλην κληρίαν τῆς λέξεως εἰκότος.

¹) Ἰδε ἀριθ. 17. σελ. 337—339.

Λαμβάνων δὲ τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βέρλεϋ καὶ εἶπεν :

— Ἐχομεν ἐλπίδας, ἀλλ' ὅχι πολλὰς· ἐπιτρέπω τὰ πάντα εἰς τὸν συνάδελφόν μου, πᾶν ὅτι ἐκεῖνος διατάζει θὰ ᾔναι καλῶς διατεταγμένον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βέρλεϋ ἐσπευσαν πρὸς τὸν Ἰωάννην.

— ὦ, κ. Δαήλ, πόσῃ ἐγνώμωνσύνῃ σὰς ὀφείλομεν ! θὰ σωθῇ, δὲν ἔχει οὕτω :

— Σιωπὴ ! εἶπεν ἡρέμα· δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐλπίδας προώρους· ἂν ὁ Θεὸς τὸ θέλῃ, θὰ τὸν σώσωμεν.

— Μετὰ γαληνίου, δὲ σταθερότητος προσέθηκεν.

— Ὑπάρχετε ν' ἀναπαυῆτε, κυρία· ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον του.

Ἡ κ. Βέρλεϋ, ἥτις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν εἶχε κλείσει τὰ βλέφαρα προσείδεν αὐτὸν δι' ὀμμάτων πεπλατυσμένων ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, εἶτα δ' ἀπεσύρθη.

Ὁμοίως ὁ Ἰωάννης ἀπέπεμψε καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς. Μετὰ τοῦτο προσέταξε τὸν ὑπηρετὴν, ὅστις ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ νὰ προσκομίσῃ πᾶν ὅτι θὰ ᾔν ἐπ' ἀνάγκης αὐτῷ κατὰ τὴν μέλλουσαν ἔγρυπνον νύκτα ὡς καὶ τὰς πολλὰς ἄλλας, αἵτινες θὰ ἠκολούθουν αὐτῷ.

Λαμπρὸν πῦρ ἀνήφθη ἐν τῇ θερμάστρῃ, σύρας δὲ ἐδώλιόν τι ὁ ἱατρός, ἐκάθισε παρὰ τὸ προσκεφάλκιον τοῦ θνήσκοντος.

Ἡ πρὸς τὸν θάνατον πᾶλη ἤρχετο ἤδη.

IX.

Καὶ ὅποια πᾶλη !

Ἐν τῷ σιγητῷ θαλάμῳ οὐδεὶς ἄλλος ἤχος ἐθροεῖ εἰ μὴ ἡ ἀσθμαίνουσα πνοὴ τοῦ τάλανος ἀσθενοῦς, ἡ διακοπτομένη συχνάκις ὑπὸ στόνων, κραυγῶν ὑποκώφων καὶ μανιωδῶν ἐπικλήσεων, φοβερῶν προδόντων τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ. Ὁ Ρογήρος ἐκτεταγμένος ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κλίνης, ἥς τὰ λευκὰ παραπετάσματα κατέπιπτον εἰς εὐθείας καὶ ἀκινήτους πτυχὰς οἶονεῖ σουδάριζ, ἐκίνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν βραχίονα, ὑπεύκων εἰς τὸν νευρικὸν ἐρεθισμόν, ἐπληττε τὸ πέπλωμα καὶ τὰ ὀνότια δι' αὐτομάτου ὀρμῆς.

Ἐρρίκκετο ἐκπνέων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνοικτούς, ὑελώδεις ἄνευ βλέμματος καὶ ἐτοιμούς ν' ἀναστραφῶσι, πεπιεσμένα τὰ χεῖλη καὶ κοίλας τὰς παρειάς. Αἱ ὀλίγαι αὗται τῆς νόσου ἡμέραι ἐξησθένησαν αὐτὸν οὕτως, ὥστε τὸ κατεσκληνὸς αὐτοῦ σῶμα, τηροῦν τὴν μακροτενὴ στάσιν τοῦ σκελετοῦ, ἐξέπληττε πενθίμως τὸ βλέμμα καὶ ἀπέσπα τὰ δάκρυα.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ ἐπεκράτει οὐχὶ πλέον ἢ πολυτέραχος φρενίτις μετὰ τῶν ἀτάκτων χειρονομιῶν καὶ τῶν ἀγωνιωδῶν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀνεγέρσεων· ἀλλὰ τὸ κῶμα, τὸ βρῦ κῶμα, τὸ ἐκχαυνοῦν τὴν ὄψιν καὶ διαστρέφον αὐτὴν διὰ σπασμωδῶν μορφασμῶν καὶ δονήσεων, αἵτινες διέτρεχον τὸ μῆκος τῶν σιαγόνων.

Τὰ φοβερά ταῦτα συμπτώματα διεθεβαίουν τὸν ἱατρὸν ἐπὶ μᾶλλον· ἀλλ' αἴφνης, καταληφθεὶς ἐκ νέου

ὕπῳ τῆς ἀμφιβολίας οὗτος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν δι-
γνωσιν τῶν συναδέλφων αὐτοῦ.

— Ὅχι! εἶπε καθ' ἑαυτόν· τοῦτο δὲν εἶναι δυνα-
τόν· μὴ μὲν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ κακὸν ἔλαβεν
ἀρχήν· ἀλλ' οὔτε ἡ μηνιγγίτις, οὔτε ἡ πνευμονία
ἔχουσιν οὕτω ταχεῖαν τὴν πρόοδον.

Πέριξ ἡ σιγὴ ἦτο τρομερὰ· ὁ καὶ ὡς ὡχροφελγῆς
λυχνίσκος ὡμοίαζε πρὸς φῶς ἐπικηδεῖον· αἱ ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἢ τῆς θερμάστρας παρατεταγμέναι φιάλαι
τῶν φαρμάκων διήθουν τὸ φῶς οὕτως εἶπειν, διὰ μέ-
σου τῶν θολῶν καὶ ἐλαιωδῶν ὑγρῶν, ἅτινα ἐπλήρουν
αὐτάς. Ὡς μόνον σῆμα παρηγορίας καὶ ἐλπίδος μέ-
γας σταυρὸς ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐξέτεινεν, ὑπεράνω
τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς, τοὺς βραχίονας αὐτοῦ τοὺς
εὐλογοῦντας καὶ θεραπεύοντας· μακρὰν δ' ἐν τῇ σκιᾷ
διεγράφετο ἀμυδρῶς ἡ μορφή τῆς Ἀειπαρθένου ἐνού-
σης τὰς χεῖρας· ἅφ' ἐτέρου ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἡ εὐεργε-
τικὴ τῆς ἐστίας φλόξ ἀνέδιδε λάμψεις γοργὰς καὶ
ἀσταθεῖς, μετὰ τοῦ μονοτόνου τριγμοῦ τῶν καιομέ-
νων ξύλων.

Ὁ Ἰωάννης ἠγρύπνει· ὁ ἰατρός Βεράκ, εἶπεν ὅτι ὁ
ἀσθενὴς ἔχρηζεν ἀδιακόπου ἐπιβλέψεως· ἐπιβλέπευ
ὅθεν ἐπ' αὐτόν, ἐπότηζεν αὐτόν ὁ ἴδιος καθ' ἑκαστον
τέταρτον ὥρας τὰ φάρμακα, ἀνεχόμενος τὰς βιαίας
ἀπωθήσεις τοῦ σπασμωδῶς κινουμένου βραχίονος καὶ
σπογγίζων ἐπιμελῶς πᾶσαν σταγόνα σιραίου ἢ πτι-
σάνης, ἥτις τυχαίως ἐπὶ τῶν ὀθονίων ἐξέπιπτεν.
Ἀλλ' ὅτε ἐσήμνη μεσονύκτιον καὶ ἐφάνη αὐτῷ ὅτι ὁ
ὑπνος τοῦ μικροῦ ἀπέβη κανονικώτερός πως, ἐκῆλσε
καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου αὐτοῦ καὶ ἐτόλμησε
νὰ περαιοθῇ εἰς βραχὴν ὑπνον.

Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἀποφασιστικὴ, ἐπομένως δὲ ὁ
νεαρὸς ἰατρός οὐδὲν νέον ἐκφοβιστικὸν σημεῖον ἀνε-
μενε μέχρι τῆς αὐγῆς.

Οἱ βεβαρημένοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐκλείσθησαν, ἡ δὲ
κεφαλὴ του ἐξέπεσε κεκμηκυῖα ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου
τῆς ἑδρας. Τότε μὴ καταθυθισθεὶς ἐν τῷ ἡρεμαίῳ
ζόφῳ τοῦ ληθάργου τούτου, ἐνόμισεν ὅτι ἡ θύρα τοῦ
βήθους διανοίγεται βραδέως, βραδύτατα, φάσμα δὲ τι
ιδεώδους ὅλως καλλονῆς προσεγγίζον, λαμβάνει θέ-
σιν παρὰ τὴν κλίνην, θωπεύει διὰ χεῖρὸς διαφανοῦς
καὶ ἀερίας τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐγγείει
ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ τὰ ἀηδὴ φάρμακα, ἅπερ ὅμως
οὗτος ἀπὸ ταύτης τῆς χεῖρὸς οὐδὲν ἄποθαι. Βαυ-
καλόμενος ὑπὸ τοῦ ἡδέος αὐτοῦ ὀνείρου ὁ Ἰωάννης
ἐμειδία πρὸς τὸν αἰθερόμορφον ἄγγελον ὅστις ἀντε-
μειδία αὐτῷ ἐπίσης καὶ διὰ λαθραίου ψιθύρου, ἀφύ-
βως ἐν τῷ ἀκράτῳ θαυμασμῷ τοῦ ἔρωτος, ἐκάλει τὸ
ὄνομά του·

— Λίνα! Λίνα! . . .

Ἀλλ' αἰφνης ὁ Ἰωάννης ἀφύπνισθη ἐν ἀκαρεί.

— Λίνα! προέφερεν ἐν τῷ σιγῇ ὡς θαλάμῳ ἄλλῃ τις
ὕψηλότερα φωνή.

Καὶ στραφεὶς βλέπει τὸν ἀσθενῆ καθήμενον ὀρθόν
ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐπαναλαμβάνοντα τὴν ἐπίκλησιν·

— Λίνα!

Ἀλλ' ἰδὼν τὸν Ἰωάννην, ἐπανεπέσε γερῶς ἐπὶ τοῦ
προσκεφαλαίου ψαλλίζων.

— Κύριε Δαήλ.

Ὁ ἰατρός, ἐννεὸς μένων, διότι ὁ Ρογήρος ἀνεγνώριζεν
αὐτόν, διότι ἡ φρενίτις ἐξέλιπεν ὁμοῦ μετὰ τῶν δεινῶν
ὀνειρώξεων, οἶονεῖ ἵνα βεβαιωθῇ ἀσφαλῶς, ἔθηκε τὴν
χεῖρα ἐπὶ τοῦ φλέγοντος μετώπου αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπε·

— Πάσχεις, μικρὲ μου Ρογήρε;

— Ὅχι, κύριε, ἀποκρίνατο ὁ παῖς, προσπαθῶν ἵνα
μειδιᾷ.

— Τότε διατί μὲ προσεκάζεις;

— Δὲν προσεκάζουν σῆς, κ. Δαήλ.

— Ποῖον λοιπόν;

— Τὴν Λίναν.

— Προσεκάζεις . . . τὴν ἀδελφὴν σου; εἶπεν ὁ
Ἰωάννης μετὰ σφοδρᾶς ταραχῆς.

— Ναί, κύριε.

— Ἀλλὰ! . . . δὲν εἶναι ἐδῶ ἐκείνη, Ρογήρε.

— Εἶναι, εἶναι ἐδῶ! τὴν εἶδον, μοὶ ὡμίλησεν·
ἀπήντησεν ὁ παῖς μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀταραξίας
εὐκρινούς ἀντιλήψεως.

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ φόβου· προφα-
νῶς ἡ φρενιτιώδης ὀνειρώξις ὑφίστατο ἔτι, μόνον δὲ
τὸν χαρακτῆρα μετέβαλε καθ' ὅτι τὸ παιδίον οὐδό-
λως ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἐν Ἰνδίας
εὐρισκομένην τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ· ἅφ' ἐτέρου δ' ἀνεμι-
μνήσκετο ὁ νεαρὸς ἰατρός τοῦ θελκτικοῦ ὀνείρου, ὅπερ
ἄρτι ἐπεφάνη αὐτῷ, καὶ σχετίζων τὰς περιστάσεις
ἐφοβήθη. Ἡ ἰατρικὴ οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διαψεύσῃ
καθ' ὅλοκληρίαν παραδόξους τινὰς περιπτώσεις τῆς
λεγομένης διπλῆς ὀράσεως, ἧς μᾶλλον διὰ τῶν ὑπνω-
τιστικῶν πειραμάτων καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ὑστερισμοῦ
θεωρειῶν προσπαθεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ ν' ἀναπαρα-
στήσῃ· μήτοι λοιπὸν ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ ἀσθενεὶ πα-
ρομοία τις φρενοπάθεια, θανάτου προάγγελος, ἐξεδη-
λοῦτο, κατ' ἀρχὴν τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς συνθή-
κας τῶν ἐντυπώσεων; μήτοι ἡ ψυχὴ, μηδὲν πλεον
συγκρατούμενη ὑπὸ τοῦ ἐξηντημένου ἐκείνου σώμα-
τος, περιεπλανᾶτο ἐκτὸς αὐτοῦ· ἀλλοίμονον! ὁ τάλας
παῖς ἦν λεία τῆς ἡρᾶς τοῦ ἡδὴ κατακυριεύοντος ὁ θάνατος.

Ὁ Ἰωάννης καθιδρὸν ἔχων ἐκ τῆς ἀγωνίας τὸ
μέτωπον, ἤρπασε τὸν καρπὸν τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐκνε-
υρισμένης χεῖρὸς τοῦ παιδίου, ὅπως παρατηρήσῃ
τὸν σφιγμὸν· οὗτος ἦν διαλείπων, τρομώδης καὶ συν-
ῆμα ἀμυδρῶς τοσοῦτον, ὥστε δὲν θὰ ἤκουε τις αὐτοῦ
ἐκ πρώτης ὕψους· ἅφ' ἐτέρου δ' ἡ θερμοκρασία τοῦ
ὅλου σώματος κατῆρχετο μετὰ ταχύτητος καταπλη-
κτικῆς, καὶ οἱ μὲν πόδες ἀπέβαινον ἀκαμπτοί, αἱ δὲ
χεῖρες οὐδόλως πλέον ἐκινουῦντο.

— ὦ! ἐσκέψατο ὁ ἰατρός· αἰφνιδίως τὸν πυρετὸν
διεδέξατο ἡ ἀναιμία!

Καὶ ἔψαυσε τὸ ἀκρομήριον· ἀλλὰ τὸ παιδίον διέ-
μεινεν ἀναισθητόν.

— Οὐδεὶς φόβος ἀπ' ἐδῶ· ἐφέλisen· ἀλλ' ἴδωμεν
τώρα τὰ λοιπὰ.

Παρατηρήσας δὲ τὸν ἀσθενῆ, εἶδε τὸ πρόσωπον

αὐτοῦ μηδὸλως πλέον μορφάζον, τὰς κόρας τῶν ὁμμάτων ἀκινήτους καὶ ἀπλανεῖς, ἀδιόρατον δὲ τινα μόνον κίνησιν τῶν βλεφαρίδων προδίδουσαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν ζωὴν.

— Πολὺ ἀργά!! εἶπε κλαυθμηρῶς, καὶ συντετριμμένος· ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς θλίψεως ταύτης ἡ εὐσεβὴς καρδιά ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην, ἐκ τοῦ βάρους δὲ τῆς σπαρασσομένης αὐτῆς ψυχῆς θερμὴ καὶ λυγμώδης προσευχὴ ἀνεπήδησε.

— Θεέ μου, Θεέ μου! οὐδὲν πλέον δύναμαι· βοήθησον Σὺ!

Τότε ἀκαριαία ἐλπίς, ἀκατανίκητος ἰσχύς βουλήσεως ἐμφυχώσασα τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἀνήγειρεν αὐτὸν αἰφνιδίως. Ἡ προσευχὴ ἐφθασεν ἤδη εἰς τοῦ Πλάστου τὰς ἀκοάς, ἡ δ' ὑπερτάτη Αὐτοῦ χάρις κατῆρχετο ἤδη ἀρωγὸς πρὸς τὴν ἀνεπαρκῆ τῆς ἐπιστήμης ἐνέργειαν. Ὁ Ἰωάννης δι' ἁλματος δραμῶν πρὸς τὴν θύραν ἀφύπνισε τὸν ὑπνέτην, ἤρπασε δὲ εἰτα τὸν παῖδα διὰ στιδαρῶν βραχιονῶν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐκτενῇ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ.

— Θερμάνετε σιδήρον! ἐκραξε πρὸς τὸν ὑπνέτην, ἐνῶ ὁ Ρογῆρος διέμενεν ὅλως ἀκίνητος, παραλυόμενος ὑπὸ παγερῆς ἀκαμψίας. Ἐμβαλῶν δὲ πανίον ἐν καθαρῷ οἰνοπνεύματι καὶ πληρώσας δι' αὐτοῦ τὴν παλῆμν, ἤρξατο τρίβων ἰσχυρῶς τὰς πλευράς καὶ τὸν θώρακα τοῦ ἀσθενοῦς.

— Ω! ναί, ἐπλήρου τὴν καρδίαν του ἐν τῇ τρομερᾷ ἐκείνῃ ὥρᾳ ἡ ποίησις τοῦ καθήκοντός του, τὸ ὑπερτατον μεγαλεῖον τῆς ἱεράς του ἀποστολῆς. Ἰσχυρὸς ἐν τῇ ζέσει αὐτοῦ εὗρισκεν ἤδη ἄξιον πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν ἰσχύν ἀντίπαλον, τὸν Θάνατον! τὸν Θάνατον, ἀόρατος, ἀκατάσχετος ἦν ἐκεῖ ἀπέναντι αὐτοῦ, διαφιλονεικῶν αὐτῷ τὴν ἐσχάτην πνοήν, τοὺς ὑστάτους παλμούς τοῦ παιδικοῦ ἐκείνου στήθους· διέβλεπεν αὐτὸν τὸ σοφὸν ὄμμα τοῦ ἱατροῦ διὰ μέσου τῆς ξηρᾶς καὶ ὠχρᾶς ἐπιδερμίδος, διὰ μέσου τῶν ἀναίμων μυῶν τῶν βλεφάρων καὶ τοῦ στόματος· ἀλλὰ δὲν κατεπολέμει πλέον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἐν τῇ μέχρις ἐσχάτων ἐξικουμένη πάλῃ τὴν γενέτειραν τῆς φθορᾶς νοσογόνον οὐσίαν, τὴν ἀπὸ τῆς Εἰκαρμένην πάσης ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως· οὐχί! οὐδεμία ἐπέβαλλε κανονικὴ φυσικὴ ἀνέγκη εἰς τὸ παιδίον τοῦτο τὸν ἄμεσον θάνατον· οὐχί! δὲν ἐβάρυνε σκληρῶς ὁ ἀδιάρκτος νόμος τοῦ μοιραίου τέλους ἐπὶ τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου πλάσματος!

Δὲν ὑπέκυπτε τὸ τέλιν εἰς τὸν γαλασμόν, ὃν ὁ πνιδμακτὼς πράξεναι, εἰς τὴν βραδείαν φθοράν τοῦ ὁργανισμοῦ ὑπὸ τῶν βιωτικῶν καταχρήσεων, ἀλλ' ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦν ἤδη τὸ παίγνιον τῆς φρικώδους μάχης τῆς συναπτομένης μεταξὺ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ· καὶ ὁ ἀντίπαλος οὗτος, οὗ ἐκεῖνος ἐνόει, ἠσθάνετο τὴν παρουσίαν, ὁ ἐξολοθρευτὴς ἤγγελλος, ὁ πληξὴς πάλαι ποτὲ τοὺς πρωτοτόκους τῶν Αἰγυπτίων, ὁ συλλέξας περὶ τὸ λίκνον τοῦ Ἰησοῦ τὰς ψυχὰς τῶν ἀσπίλων βρεφῶν, τὰ ἰγνώλευκα ἀνθρώπινα ἄνθη, ἐξ ὧν οὗτος πλέκει τὸν ἀμάραντον αὐτοῦ στέ-

φανον, ὁ σωρεύσας αὐτὰ δίκην ἀμώμων ἀκροθινίων πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀμνοῦ, ὁ φρικαλέως ἀνορθῶν τὰς τρίχας τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Οὐρανίωτος, ἴστατο ἐγγὺς αὐτοῦ ἀοράτως, τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτοῦ θῦμα ἔχων, σθεναρὸς, ἀλλ' οὐχ ἥττον ὑποκείμενος εἰς ἥτταν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ὅς τις ἦν ἀρκούντως ἀνδρείος ὅπως ἀντιστῇ πρὸς αὐτόν, καὶ διατεθειμένος ἐν' ἀπέλθῃ ἀπρακτος ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἐκείνης κοιτίδος, ὥς ποτε ἀπὸ τοῦ φλεγομένου βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐκεῖτο πρηνὴς ὁ Ἰσαάκ.

Ὁ νεαρὸς ἱατρός ἔνευσε πρὸς τὸν κατεπτοημένον ὑπνέτην ἵνα καλύψῃ διὰ πανίον τὸν καίοντα σιδήρον καὶ προσκολῇ αὐτὸν ἐπὶ τῶν πελμάτων τοῦ μικροῦ Ρογῆρου· αὐτὸς δὲ πνευστιῶν καὶ περιρρέομενος ὑπὸ θερμοῦ ἰδρώτος, ἔνεκα τοῦ συνεχοῦς ἀγῶνος, ἐξηκολούθει τὰς ἐντριβὰς.

Τὸ τρυφερὸν δέρμα κατηρυθρία μὲν καὶ ἐξεδέρετο ἔτι, ἀλλ' οὐδὸλως ἐθερμαίνετο. Αἰφνης ὅμως ὁ Ἰωάννης ἔστη· πνοὴ βραχεῖα, ἀσθενὴς καὶ ἀμυδρά τις πνοὴ ἐξέφυγε τοῦ στήθους τοῦ ἡμιθανοῦς· ἀλλ' ὅσῳ καὶ ἦτο μικρά, διέχυσε ὅμως χαρὰν ἀπειρον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νεαροῦ ἀνδρός. Τὴν πνοὴν ταύτην ἠκολούθησεν ἡχος ἕτερος, ἦτοι τῶν βρόγχων ὁ βίαιος ρογχασμός· αἱ πνεύμονες ἤρξαντο ἀναπνέοντες, ἡ καρδιά ἤρξατο ἀναλκαμβάνουσα τὰς ἀναπάλσεις αὐτῆς, καὶ ἡ ζωὴ, καίπερ ἐξησθενημένη καὶ διαλανθάνουσα, ἀνεφαίνετο ἐν τούτοις ὀριστικῶς. Ἔδει ὅθεν ἐν' ἀναζωπυρηθῇ τὸ θερμογόνον· πρὸς τοῦτο ὁ Ἰωάννης, χύσας ἐν μικρῷ κοχλιαρίῳ ἀνὰ μίαν σταγὴν γάλακτος καὶ ῥουμιού, διεχώρισε προσεκτικῶς τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόντας τοῦ ἀσθενοῦς καὶ εἰσήγαγε τὸ ποτὶν εἰς τὸν φάρυγγα· σποδρὰ βήξ συνέσπειλε τότε τοὺς μυκτῆρας καὶ συνεκλόνησε σύμπαν τὸ ταλαιπωρηθὲν ἐκεῖνο σῶμα· ἀλλὰ συγχρόνως αἰφνιδίᾳ τις πλημμυρὶς ὤθησε τὸ αἷμα πρὸς τὰς παρειάς, ἀνεπαίσθητος δὲ τις θερμότης καὶ ἐλαφρά, ἀδιόρατος ἐφιδρώσις ἀπέδωκε πάραυτα εἰς τὰ κατεσκληκῶτα μέλη τὴν εὐκαμψίαν αὐτῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέθηκε τὸ παιδίον ἐν τῇ κλίνῃ μετὰ τοῦ καίοντος σιδήρου παρὰ τοὺς πόδας, ἐκάλυψε αὐτὸ μέχρι τοῦ ἀνθρεῶνος, γονυπετήσας δὲ ἐγγὺς, ἐνῶ ἡ ἰσχύς τῆς βουλήσεως αὐτοῦ ἐνετείνετο μέχρις ἀδαμᾶστου ἀποφάσεως καὶ ἡ καρδιά του ἔξεν ἐν προσευχῇ ἐνθέρμῳ, ἔχισε καὶ πάλιν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἀλληλοδιαδόχους ρανίδας ἐκ τοῦ εὐεργετικοῦ ὑγροῦ. Οὐχί δὲν ἤβριε ν' ἀποθάνῃ τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ ἔλεγε τοῦτο τολμηρῶς πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις προστατεύει τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἰσχύος, καὶ οὗ ὁ θλιβερός καὶ μελancholic ἀπεσταλμένος εἶχεν ἤδη ἀποχωρήσει ἀπρακτος πρὸ τῆς θρασείας προκλήσεως τοῦ ἐπιμόνου θνητοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

Ὁ ἐπιμύθεος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν

Τυπολитоγραφικὸν ΝΕΟΛΟΓΟΥ